

Det gode menneske fra Sezuan af Bertolt Brecht

SHEN TE:

I dag er jeg på vej til mit bryllup med Sun. Men i morges havde jeg en frygtelig oplevelse. Da jeg glad og forventningsfuld trådte ud af døren til min butik, mødte jeg tæppehandlerens kone. Hun rystede og fortalte mig, at hendes mand var blevet syg af sorg og bekymring over de penge, de havde lånt mig. Hun bad mig derfor hurtigt give pengene tilbage, og det lovede jeg naturligvis. Hun takkede mig lettet og ønskede mig grædende tillykke med mit bryllup, og bad mig tilgive at hun ikke stolede på min forlovede. Da hun var gået, måtte jeg sætte mig på trappen. Så forfærdet var jeg over min opførsel. Ude af mig selv havde jeg kastet mig i Suns arme. Jeg havde ikke kunne modstå hans stemme, hans kærtegn. Og var ligeglad med det grimme han havde sagt om mig til min fætter. Jeg sank i hans arme og tænkte: Guderne har villet have, at jeg også skulle være god mod mig selv. Ikke ødelægge nogen. Heller ikke mig selv! Giv lykke til alle. Også mig selv! Det er at være god!

Men hvordan kunne jeg glemme de to gamle mennesker? Som en lille hvirvelstorm har Sun fejlet min forretning væk og med den alle mine venner. Men han er ikke ond... og han elsker mig. Så længe jeg er sammen med ham, vil han ikke gøre noget ondt. Mænd siger så meget til mænd. Det betyder ikke noget. Han vil bare virke sej og stor i slaget. Når jeg fortæller ham, at de to gamle ikke kan betale deres skat, så vil han forstå det. Han vil hellere tage arbejde på cementfabrikken end vide, at det er takket være en forbrydelse han er kommet til at flyve. Flyvning er ganske vist hans store lidenskab... Er jeg stærk nok til at kalde det gode frem i ham? Her, på vej til mit bryllup, svæver jeg mellem frygt og glæde...

Onkel Vanja af Anton Tjekhov

Jelena:

Der er ikke noget værre end at kende en andens hemmelighed og ikke være i stand til at hjælpe. Han er ikke forelsket i hende, det er klart. Men hvorfor skulle han ikke gifte sig med hende? Hun er ikke smuk, men for en landlæge i hans alder ville hun være en pragtfuld kone. Begavet, god som ingen anden, ren... Nej, ikke det!

(Pause) Åh, hvor jeg dog forstår den stakkels pige! Midt i denne fortvivlende kedsomhed, hvor der i stedet for mennesker flakker nogle grå pletter om; hvor man

kun hører banaliteter; hvor man kun kender til at spise, drikke og sove... der kommer han engang imellem! Han ligner ikke de andre. Er smuk, charmerende, tiltrækkende. Som en lys måne der stiger op i mørket. At lade sig fascinere af sådant et menneske, at glemme alt... Jeg er vist selv noget tiltrukket af ham. Jeg keder mig jo, når han ikke er her, smiler når jeg tænker på ham. Onkel Vanja siger der flyder elverblod i mine årer. ”Giv Dem selv lov, bare én gang i livet!”. Måske er det det, der skal til? Flyve væk fra jer alle sammen som en fri fugl, væk fra jeres søvnige ansigter, glemme at I overhovedet eksisterer! Han kommer her hver dag, og jeg tror jeg har en anelse om, hvorfor han kommer... Men jeg er fej og genert, føler mig allerede skyldbevidst og parat til at falde på knæ for Sonja og bede om tilgivelse og græde.

Mågen af Anton Tjechov

NINA:

Jeg var bange for du ville hade mig. Det var derfor jeg ikke kom for at besøge dig. Hver nat har jeg drømt, at du så på mig uden at genkende mig. Hvis du vidste... Jeg var lykkelig dengang Konstantin. Jeg elskede dig... Nu er jeg blevet skuespiller, og du er blevet forfatter. Og alt er godt!

I går sagde du, at du kysser den jord jeg træder på. Hvorfor sagde du det? Mig skulle man dræbe! Jeg er mågen... nej, ikke det... Jeg er skuespiller. Ja. Han troede ikke på teatret. Han lo hele tiden af mine drømme, og lidt efter lidt mistede jeg også håbet. Så kom alle kærlighedens bekymringer. Jalousien. Den evige frygt for den lille... Jeg blev smålig, ubetydelig, spillede overfladisk. Jeg vidste ikke hvor jeg skulle gøre af mine hænder. Jeg kunne ikke stå på scenen. Ikke beherske min stemme. Du forstår ikke hvad man føler, når man spiller forfærdeligt...

Jeg er mågen! ... Kan du huske du skød en måge? Og ganske tilfældigt kom en mand forbi og fik øje på den. Og som tidsfordriv ødelagde han dens liv. Motiv til en lille fortælling... Nej!... Hvor kom jeg fra? Nå jo, teatret. Jeg har det meget bedre nu. Jeg er blevet en rigtig skuespillerinde. Jeg nyder at spille. Jeg beruser mig på scenen og føler mig smuk. Når jeg går lange ture og tænker over det hele, så føler jeg hvordan jeg bliver stærkere dag for dag. Nu forstår jeg Konstantin, at i vores arbejde – lige meget om vi skriver eller stå på scenen – er det vigtigste ikke berømmelsen, men

evnen til at holde ud. Man skal bare tro på sig selv. Så er det ikke så slemt. Så er man ikke bange mere.

... Jeg må af sted nu... Farvel Konstantin. Når jeg er blevet en stor skuespillerinde, så kom og besøg mig. Lover du mig det? Jeg... Farvel... (hun løber ud).

Undskyld af Kamilla Wargo Brekling

Kvinde 4:

Jeg er bedst alene. Jeg er bare bedst alene. Alene er jeg let... ikke sur. Det er mig, der bestemmer. Jeg kan gøre, hvad jeg vil. Hvis jeg for eksempel vil have ravioli en aften, jamen så laver jeg noget ravioli. Og der er ingen diskussion. Ingen begrænsning. Hvis jeg har lyst til noget, så gør jeg det.

Hvis jeg vil på bar en almindelig tirsdag aften for eksempel, så går jeg på bar. Det kan man altså ikke hvis man har mand og barn derhjemme... det kan jeg! Så er der bar, så er der bardisk, så er der mænd, så er der mig, hej.

Bonjour... bonjour monsieur, så møder jeg måske en franskmand... oui... han er gøgler... oui oui og pludselig er det mig der er oppe og svinde i trapezen.

Så møder jeg måske en musiker... en skide sød lille fyr... han spiller guitar... og det er ikke: Vi har lejrball her... nej, der er klassisk guitar... der er jo noget med at den ene hånd gør noget... og den anden noget helt andet.

Så møder jeg måske en murer... en helt anden type... han har hænder og hold kæft hvor er han lækker! Han kan noget med mørtel... klask, sjask.. det er fantastisk.. Tænk på alle de tirsdays man bare sidder derhjemme og skændes om fjernbetjeningen... og så har han måske lidt ondt i ryggen og så gør man det man plejer... nej IKKE mig jeg er fri. Og jeg elsker det.

Først bli'r man jo født af Line Knutzon

TUDEBERG:

Så så, lille Nymse ... Så så ... Du skal ikke dø ... Det' fordi ... min gode ... ven - inde ... At først bli'r man jo født. Tusinde tråde vikler sig ind i ens liv - uundgåelige tråde,

sådan er det. Og når man så bliver voksen og møder andre mennesker, der også har tusinde tråde hver især, så ... Kommer du dem for nær - begynder trådene at filtrere ... Og de er lange sådan nogle tråde. Engang kendte jeg én, som tog frakken på, mens hun sagde ting til mig - så jeg rystede af glæde over hele kroppen skønne ting, Nymse. Så gik hun sin vej - helt op til Nordpolen, og du kan faktisk se, specielt tidligt om morgenen i klart vejr, at hendes tråde stadig hænger i mine. Jeg har prøvet at save dem over - men det kan man ikke. Der er tråde ud til alle mennesker, selv op til him'len - op til de døde ... Det er derfor du nogen gange kan få den sære fornemmelse ikke at kunne nærme dig et menneske, man må ikke gå ind i dets hus - det er trådene, Nymse - trådene, der spærrer ... Og jeg har tråde over det hele - helt filtret er det, det er derfor, man ikke altid kan komme mig nær. Kun hende, der ved et tilfælde finder vejen, hende der springer over, går til højre, løfter armen det rigtige sted, siger godnat og nikker på det rigtige tidspunkt, hun kan nå mig. Og ikke nok med det: Jeg skal også tilfældigvis gøre det samme - finde vejen ind til hende, igennem alle hendes tråde. Kan man det - så har man virkelig mødt hinanden ... Sådan er det, Nymse - Tilfældigheder og tråde det hele.